Neghiniță Vrăjitor 9

(Urmare din numărul 46) de CEZAR PETRESCU

O pisică pufnoasă și cenușie se pitigăi supărată:

— Te poftesc! Fii mai politicos... nu mai suntem dobitoace...

— Dar ce ești, domnișoară?...

— Domnule, măsoară-ți cuvintele!... Te spun la mama...

Glasurile s'au îndepărtat pe scări.

Acolo, sus, în saloane și în celelalte încăperi ale stăpânilor a fost dandanaua cea mare.

— Bunico! Bunico!... au dat buzna nepoatele, în odaia unde se afla Sultana Rahoveanu în jâlț. Bunico!... Au înebunit pisicile matale!... Au început să vorbească... Vorbesc lucruri urîte!... Spune-le să tacă...

— Dece să tac? s'a burzuluit cotoiul cel alb. Te temi să nu spunem tot? Vă temeți să nu spunem cum ne neteziți în fața bunicii voastre, și cum ne loviți cu piciorul când nu vă vede?...

— Nu e adevărat!

Pisica pufoasă și cenușie, se apropie de nepoata Sultanei Rahoveanu și strigă ascuțit:

— Nu e adevărat? Uite-te în ochii mei si repetă încăodată!... Nu e adevărat că scotociți în sertarele bunicii voastre să-i șterpeliți inelele și brățările?... Nu te-am prins eu săptămâna trecută?...

Tremurând de ciudă, nepoata Sultanei Rahoveanu bâlbâia:

— Nu minți!... Nu-mi minți!...

— Ce mint?... zise pisica, strângând din umeri Nu vezi că te bâlbâi?... Nici nu mai știi să vorvești!...

Alt cotoiu, cel mai bătrân dintre toți, păși foarte grav și rosti cu o voce puternică de bas:

— Nu minte...O spun eu, pe cinstea mea, de cotoiu! Și nici eu nu mint, când pot jura că l-am văzut pe Galea Rahoveanu deschizând sertarul cu chei false.

— Eu?... strigă Galea Rahoveanu. Cum îndrăznești? Măgarule...

Cotoiul vorbi cu demnitate:

— Domnule, eu nu sunt măgar! Eu sunt cotoiu.

— Să fii al dracului!... bombăni Galea Rahoveanu.

— Chiar sunt!... Sunt un cotoiu al dracului!... Și ca atare, pot jura cum te-am auzit stătuindu-te cu nevasta... Și pot jura, cum v'am văzut pe amândoi, intrând noaptea să căutați împreună în sertar... Am auzit ce căutați... Testamentul!... Actul ca să știți cui lasă averea...

— Haha!... izbucni în râs o pisică vărgată. Aceasta am auzit-o si eu!...

— Și eu!...

— Și eu!...

Toate strigau într'un glas.

Iar în celelalte încăperi, cățeii spuneau și dânșii cele ce-aveau de spus. Tot ce-au auzit și tot ce-au văzut, fără să-i ia nimeni în seamă.

Era o gălăgie nemaipomenită. Nemaipomenită era și zăpăceala moștenitorilor dați de gol.

Bătrâna Sultana Rahoveanu asculta din fundul jâlțului. Cu brațele încrucișate pe piept, clătina din cap și strângea din buzele subțiri de sgârcită. Se uita pe rând la pisici și la nesățioșii moștenitori, la risipitoarele sale fiice și la risipitorii săi gineri și feciori, la nepoți și la nepoate, scrâșnind din dinții falși.

Târziu, când toate lighioanele și-au pierdut glasul ca Bârlig, fiindcă praful își pierduse puterea, vorbi apăsat:

— Haha! Nu-i ceva nou pentru mine! Mă așteptam, fiindcă vă cunosc. Dar nu vă mai frământați degeaba pentru viitor. Aflați că nu las nimănui, nicio moștenire!... Nici un ban... Care a risipit, să rabde!... Care m'a 'nșelat, să rabde... Eu am strâns și tot ce-am strâns, am ascuns în pământ... Să nu se mai bucure nimeni, după mine!... Nici eu, nici alții...

Cotoiul cel mare și alb, se mai linsese pe bot de-o picătură. Incât mai căpătase nițel glas, spunând:

— Foarte bine!... Lasă-i să se lingă și dânșii pe bot!... Dar n'ar fi mai omenește bunică Sultana, să lași moștenirea pentru școli? Pentru copiii celor care muncesc?... Să faci o faptă bună înainte de moarte?...

— Nu dau nimic!... a răspuns bătrâna sgârcită. Iar tu, cotoiule, de aceasta ai căpătat glas? Ca să mă înveți pe mine ce să fac?

Cotoiul parcă ar fi voit să mai spună ceva. Dar iarăși nu mai avea glas...

— Ce e Neghiniță? Ai adormit și visai? întrebă Maria, bucătăreasa, zâmbind.

Neghiniță a sărit depe scaun. S'a frecat la ochi. S'a uitat buimac în toate părțile.

Pisicile isprăviseră de mâncat și se lingeau pe bot. Se lingea și cotoiul cel alb. Se lingeau pe bot și cățeii...

Totul nu fusese decât un vis. Dar ce vis plin de învățăminte!

— Păcat!... a spus el, pregătindu-se de plecare. Păcat că acestea se întâmplă numai prin vis! Acum înțeleg eu ce vrajbă s'ar isca între mulți oameni, dacă ar vorbi lighioanele, să mărturisească adevărul!...